

Dr hab. prof. UP. Iwona Rozempolska-Rucińska
Instytut Biologicznych Podstaw Produkcji Zwierzęcej
Wydział Biologii, Nauk o Zwierzętach i Biogospodarki
UP w Lublinie

Lublin, 11.04.2019 r.

UNIWERSYTET PRZYRODNICZY w LUBLINIE
Wydział Biologii, Nauk o Zwierzętach i Biogospodarki
INSTYTUT BIOLOGICZNYCH PODSTAW
PRODUKCJI ZWIERZECEJ
20-950 Lublin, ul. Akademicka 13
skrz. poczt. 158
tel. 81-445-67-77, 81-445-68-28

Ocena

**osiągnięcia naukowego, aktywności naukowej
oraz dydaktyczno-organizacyjnej dr inż. Izabeli Wilk,
ubiegającej się o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk rolniczych, dyscyplinie zootechnika.**

Podstawowe informacje o Kandydacie

Pani dr Izabela Wilk uzyskała tytuł mgr inż. w 2010 roku, na Wydziale Biologii i Hodowli Zwierząt, Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie. Od tego też momentu rozpoczęła współpracę naukową w charakterze stażysty i wolontariusza z Katedrą Hodowli i Użytkowania Koni. Efektem tej współpracy było uzyskanie w 2015 roku, stopnia doktora nauk rolniczych, w zakresie zootechniki, specjalność hodowla i użytkowanie koni. W roku 2016 Pani dr Izabela Wilk została zatrudniona na stanowisku asystenta, a rok później w 2017 na stanowisku adiunkta w Katedrze Hodowli i Użytkowania Koni UP w Lublinie, na którym pozostaje do chwili obecnej.

Ocena osiągnięcia naukowego

Zgodnie z wymaganiami formalnymi dr inż. Izabela Wilk, jako wyodrębnione osiągnięcie naukowe przedstawiła monotematyczny cykl 6 publikacji z lat 2015-2018 pod wspólnym tytułem „**Ocena przydatności wymiernych i niewymiernych metod określania pobudliwości emocjonalnej i zachowania koni w kontekście poprawy bezpieczeństwa jeźdźców i poziomu świadczonych usług z zakresu rekreacji konnej**”. Do cyklu zostały zaliczone następujące publikacje:

1. Janczarek, I., **Wilk, I.**: Leisure riding horses: research topics versus the needs of stakeholders. *Animal Science Journal*, 2017 88 (7), 953-958. (Punkty MNiSW2017 = 30, IF2017 = 1,402);
2. Janczarek, I., **Wilk, I.**, Zalewska, E., Bocian, K.: Correlations between the behavior of recreational horses, the physiological parameters and summer atmospheric conditions. *Animal Science Journal*, 2015 86 (7), 721-728. (Punkty MNiSW2015 = 25, IF2015 = 1,045);

3. Janczarek, I., **Wilk, I.**, Stachurska, A., Krakowski, L., Liss, M.: Cardiac activity and salivary cortisol concentration of leisure horses in response to the presence of an audience in the arena. *Journal of Veterinary Behavior*, 2018: *Clinical Applications and Research*, 29, 31-39. (Punkty MNiSW2018 = 25, IF2018 = 1,554);
4. Jastrzębska, E., **Wilk, I.**: Influence of age and experience rider on differentiate the behaviour of recreational horses being prepared for use. *Animal Science Journal*, in press, doi.org/10.1111/asj.13109. (Punkty MNiSW2018 = 30, IF2018 = 1,402);
5. **Wilk I.**, Wiśniewska M., Tkaczyk S., Janczarek I., Brzozowska K., Piwczyński D. Ocena efektywności odwracania kuców na nowe obiekty. *Prz. Hod.* 2018, 86 nr 3 s. 25-28 (Punkty MNiSW2018 = 6, IF2018 = brak);
6. **Wilk, I.**, Janczarek, I., Zastrzeżyńska, M.: Assessing the suitability of Thoroughbred horses for equestrian sports after their racing careers. *Journal of Veterinary Behavior: Clinical Applications and Research*, 2016 15, 43-49 (Punkty MNiSW2016 = 25, IF2016 = 1,496);

Pięć spośród 6 przedstawionych prac zostały opublikowane w czasopismach z listy JCR, przy czym 2 w *Journal of Veterinary Behavior: Clinical Applications and Research*, a 3 w *Animal Science Journal*. Jedna z prac została opublikowana w czasopiśmie *Przegląd Hodowlany*. W 4 pracach stanowiących odrębne osiągnięcie naukowe Habilitantka jest 2 współautorem, a w 2 pierwszym. Jej udział i wkład w autorstwo prac wynosi od 35 do 75%, co stanowi średnio ponad 55% udziału w powstawanie prac. Habilitantka była odpowiedzialna za opracowanie koncepcji pracy, zorganizowanie i przeprowadzenie badań, techniczne przetwarzanie wyników, przeprowadzenie analiz laboratoryjnych, wykonanie bazy danych, analizy statystyczne i interpretację wyników badań, współdziałał w opracowaniu tekstu maszynopisu. Oznacza to, że była czynnie zaangażowana na każdym z etapów powstawania prac. Łączna punktacja przedstawionych do oceny prac wynosi 141 pkt, przy sumarycznym IF wynoszącym 6,9. Spośród ocenianych prac pierwsza (pozycja 1, 4.1) stanowi pracę przeglądową, pozostałe (2-6) stanowią prace oryginalne.

Celem jednotematycznego cyklu publikacji było określenie wpływu wybranych czynników na zachowanie i pobudliwość emocjonalną koni rekreacyjnych podczas różnych etapów użytkowania, rozpatrywanego w kontekście opracowania sposobu wyboru zwierząt o cechach psychofizycznych predysponujących je do pracy w rekreacji. Wstępnym założeniem prac była hipoteza, że istnieje wiele czynników mających bezpośredni lub pośredni wpływ na sposób zachowania koni, co w konsekwencji może przekładać się na bezpieczeństwo jeźdźców. Badania oparto w głównej mierze na systematycznie użytkowanych rekreacyjnie dorosłych koniach gorąokrwistych oraz młodych koniach pełnej krwi angielskiej po zakończonej karierze wyścigowej. Najliczniejszą grupę stanowiły wałachy, a w drugiej kolejności klacze. Zebrane dane, opracowanie

statystyczne oraz interpretacja wyników była właściwa, o czym świadczy opublikowanie prac w czasopiśmie z listy JCR. Przeprowadzone badania pozwoliły na:

- wskazanie czynników atmosferycznych, które mogą zaburzać prawidłowe zachowanie i stan fizjologiczny koni,
- określenie wpływu różnych form zachowania się publiczności na parametry zmienności rytmu serca i poziom kortyzolu w ślinie koni rekreacyjnych,
- określenie wpływu wybranych czynników związanych z jeźdźcem (płeć, wiek i znajomość człowieka przez konia oraz używanie głosu przez człowieka podczas czynności poprzedzających jazdę konną) na zachowanie się koni rekreacyjnych podczas czynności poprzedzających użytkowanie,
- ocenę efektów odwracania kuców na nowe obiekty na podstawie behawioru i parametrów pracy serca.
- określenie takich cech behawioralnych i fizjologicznych koni pełnej krwi angielskiej, tuż po zakończonej karierze wyścigowej, które znajdą zastosowanie w ocenie ich przydatności do dalszego użytkowania wierzchowego.

Badania przeprowadzone w cyklu prac stanowiących odrębne osiągnięcie naukowe pozwoliły Habilitantce zrealizować poszczególne założenia badawcze. Za najważniejsze wyniki tego cyklu uważam stwierdzenie, że zarówno wzrost temperatury powietrza powyżej 26°C, jak i prędkości wiatru powyżej 5.5 m/s może potęgować występowanie negatywnych zmian w zachowaniu się koni podczas jazdy. Okazało się, że istotnego wzrostu fizjologicznych parametrów powysiłkowych można się spodziewać już przy temperaturze powietrza powyżej 20°C, przy wilgotności względnej powyżej 80%, prędkości wiatru przekraczającej 3m/s i ciśnieniu atmosferycznym od 990 hPa. Szczególnie czułym parametrem jest częstość pracy serca oraz temperatura ciała. Na tym etapie badań, wymienione wartości czynników atmosferycznych można uznać za ostrzegawcze, zaś temperaturę powietrza powyżej 26°C i prędkość wiatru od 5.5 m/s za niebezpieczne dla jeźdźców rekreacyjnych (poz. 2 w 4.1).

Ważnym stwierdzeniem jest także to, że obecność publiczności na ujeżdżalni w czasie użytkowania rekreacyjnego koni powoduje obniżenie aktywności części przywspółczulnej ANS, co zmniejsza funkcje hamujące na korzyść funkcji aktywujących organizm. W konsekwencji może pojawić się wzrost pobudliwości emocjonalnej, niepożądanego w czasie rekreacyjnej jazdy konnej. Odnotowano również, że reakcja koni na obecność publiczności na ujeżdżalni staje się bardziej intensywna w szybszym chodzie. Najbardziej niekorzystny wpływ na konie wywiera sytuacja, gdy zgromadzeni ludzie jednocześnie chodzą i rozmawiają. Zauważony został wówczas szczególnie

wyraźny spadek aktywności układu przywspółczulnego połączony ze wzrostem wydzielania kortyzolu jako wyznacznika stresu (poz. 3 w 4.1)

W kolejnej z przedstawionych do oceny pracy (poz. 4 w 4.1) wykazano, że zachowanie koni rekreacyjnych podczas czynności poprzedzających użytkowanie może być lepsze, gdy będą obsługiwane przez znane im osoby. Z kolei wiek osoby obsługującej oraz czynnik wspomagający w formie ludzkiego głosu nie powinien mieć wpływu na zachowanie koni. Ważnym stwierdzeniem jest to, że zachowanie koni może zmieniać się podczas kolejnych czynności przed użytkowaniem, a niekorzystne zachowanie może wystąpić głównie w trakcie wchodzenia człowieka do boksu i zakładania uzdy. Warto zatem, jak zauważa Habilitantka, by te czynności były przeprowadzane poza boksem konia, który uznawany jest przez zwierzę jako jego przestrzeń osobista.

W pracy przedstawionej pod pozycją 5 (w 4.1) wykazano, że pozytywne zmiany w zachowaniu kuców w sytuacjach eksponowania nowych przedmiotów nie mogą być wyznacznikiem towarzyszącej im pobudliwości emocjonalnej. Odnotowano, że kuce felińskie potrzebują od dwóch do trzech powtórzeń eksponowania na dany bodziec, by ich reakcja stała się mniej gwałtowna. Za ważne stwierdzenie w tym przypadku uważam, że najmniej korzystnego zachowania można spodziewać się podczas drugiej ekspozycji. Należy wówczas zachować szczególną ostrożność podczas kontaktu z kucem. Istotne z punktu pracy ze zwierzęciem jest również to, że bardziej problematyczny do zaakceptowania może okazać się bodziec wzrokowy niż dźwiękowy.

Na podkreślenie zasługuje wniosek z pracy oznaczonej pozycją 6 (4.1), gdzie wykazano możliwość wczesnej oceny koni pod kątem przydatności do rekreacji. Stwierdzono, że szczególnie ważny może być w tym przypadku etap wejścia człowieka do boksu i test nowego obiektu, wykonane tuż po powrocie koni z toru. Reakcja zwierząt w tym przypadku może być prognostykiem przyszłego sposobu zachowania koni.

Przedstawione do oceny prace tworzą spójny cykl dotyczący kontaktu z końmi w kontekście poprawy bezpieczeństwa jeźdźców rekreacyjnych i poziomu świadczonych usług z zakresu rekreacji konnej. Jego wartość naukową potwierdza sumaryczny IF (6,899) oraz łączna suma punktów według MNiSW (141pkt.) pomimo, że jak przyznaje sama Habilitantka tematyka badawcza nie została doceniona w konkursach realizowanych w ramach NCBiR oraz NCN. Uważam, że bez szkody dla osiągnięcia naukowego, praca opublikowana w Przeglądzie Hodowlanym (poz. 5, w 4.1) mogłaby zostać z niego wyłączona, chociaż wpisuje się w tematykę cyklu prac, stanowiących oceniane osiągnięcie. Jednocześnie proponuję skrócić tytuł przedstawionego osiągnięcia do **„Ocena pobudliwości emocjonalnej i zachowania koni w kontekście poprawy bezpieczeństwa jeźdźców i poziomu świadczonych usług z zakresu rekreacji konnej”**.

Podsumowując, uważam, że cykl przedstawionych do oceny prac stanowi osiągnięcie naukowe Kandydatki, które spełnia kryteria w art. 16 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595, bz. U. z 2014 r., poz. 1852 oraz Dz. U. z 2015 r. poz. 249).

Ocena pozostałego dorobku naukowego

Działalność naukowa Kandydatki rozpoczęła się już po ukończeniu studiów pomimo, że Pani dr Izabela Wilk nie została jeszcze pracownikiem Jednostki. Jednak w tym okresie rozpoczęła ona prace badawcze, ukierunkowane na takie zagadnienia jak: biomechaniczna ocena ruchu i skoku koni, bonitacja pokroju, wykorzystanie podstawowych parametrów pracy serca koni wyczynowych w kontroli ich pobudliwości emocjonalnej oraz ocena wartości użytkowej koni rekreacyjnych. Habilitantka do uzyskania stopnia doktora nauk rolniczych (w 2015 roku) była współautorem 13 prac (wraz z publikacjami, które stanowiły rozprawę doktorską), o łącznej punktacji 155 punktów, w tym 6 rac z listy JCR o sumarycznym IF=3,133 i 115 pkt. Opublikowała również 9 pozycji, jako materiały konferencyjne.

Główny rozwój naukowy Kandydatki przypada na okres po uzyskaniu stopnia doktora. Od 2015 roku do chwili obecnej Pani dr Izabela Wilk opublikowała 27 prac oryginalnych z listy JCR, o łącznym IF=20,724 i 590 punktów wg listy czasopism MNiSW. W tym okresie była również współautorem 10 prac (o łącznej punktacji 68) w czasopiśmie naukowym nieposiadającym IF oraz jednej publikacji w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowej uwzględnionej w Web of Science, współautorem rozdziałów w dwóch monografiach naukowych. Habilitantka była również bardzo aktywna na sympozjach i konferencjach naukowych, nie tylko prezentując wyniki badań ale także wygłaszając referaty na konferencjach międzynarodowych. Po uzyskaniu stopnia doktora była współautorem 21 doniesień konferencyjnych.

Łączny dorobek Habilitantki (według danych Biblioteki Głównej UP w Lublinie) to 33 prace z listy JCR o punktacji 705 według wykazu MNiSW i IF=23,857 (w tym prace stanowiące oceniane osiągnięcie) oraz 17 prac z listy B według wykazu MNiSW o sumie punktów równej 108, jedna publikacja w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowej uwzględnionej w Web of Science, współautorstwo rozdziałów w dwóch monografiach naukowych oraz 30 prac oznaczonych jako materiały konferencyjne. Habilitantka wykazuje się również odpowiednimi, pozostałymi wskaźnikami biometrycznymi, indeks H=4, liczba cytowań publikacji – 66 (bez autocytowań – 25) (według Web of Science, z dnia 11.04.2019r).

Habilitantka wykazała się zaangażowaniem w tworzenie prac na poziomie od 5 do 75%, tworząc koncepcje prac, opracowując bazy danych, przeprowadzając doświadczenie, opracowując

statystycznie i merytorycznie wyniki, przygotowując pracę do procesu wydawniczego. Świadczy to, że każdy z etapów tworzenia pracy naukowej jest jej dobrze znany, co niewątpliwie jest niezbędnym doświadczeniem dla przyszłego pracownika samodzielnego. Kandydatka występowała w 9 pracach jako pierwszy Autor, a w 7 jako Autor korespondencyjny.

W dorobku naukowym Kandydatki można wyodrębnić 3 główne obszary badawcze. Jeden z nich, realizowany zarówno przed uzyskaniem stopnia doktora, jak i po nim dotyczy **szkolenia koni metodami określanymi jako „naturalne”**. Prace z tego zakresu (poz. 1,2,3,4 w 5.2, oraz poz. 1, 2, 3,4,5,6 w 5.1.) dowiodły między innymi, że pojemność koni nie jest zależna od rasy ani płci koni. Wykazano pozytywny wpływ treningu z wykorzystaniem wymienionych metod na poprawę zachowania koni. Istotnym faktem w zakresie omawianej tematyki było opracowanie projektu oceny podatności koni na szkolenie metodami naturalnymi (poz. 5 w 5.1.). Na podkreślenie zasługują również wyniki prac, gdzie podważono niekwestionowaną w kanonach jeździectwa naturalnego więzi w układzie: człowiek – zwierzę (poz. 6 w 5.1.). Udało się również dowieść, że stosowanie odmiennych technik treningu naturalnego wpływa na różny czas osiągnięcia efektu finalnego (poz. 4 w 5.1.). Badania z tego zakresu uzupełniały analizy parametrów fizjologicznych, takich jak częstości i zmienności rytmu serca (HR i HRV). Na podkreślenie zasługuje fakt, że po raz pierwszy w krajowej hipologii, do analizy zostały wykorzystane parametry zmienności rytmu serca. Badania z tego zakresu wskazały, że odpowiedź emocjonalna organizmu na „naturalne” metody treningu jest determinowana przez rasę koni oraz etap treningu, przy czym najwyższa pobudliwość towarzyszyła ogierom angloarabskim. Wymienione prace (np. 1, 4, 6 w 5.1. oraz 1, 3 w 5.2) zapoczątkowują drugi obszar badawczy Kandydatki, związany z oceną **parametrów fizjologicznych i biochemicznymi koni**. W tym zakresie przeprowadzono nowatorskie badania z zakresu zrównoważenia autonomicznego układu nerwowego koni w zależności od pobudzenia składowej współczulnej i przywspółczulnej (poz. 3 w 5.2.). Potwierdzono słuszność wykorzystywania parametrów zmienności rytmu serca HRV w ocenie stopnia wysiłku koni wyścigowych (poz. 3 i 4 w 5.2.). Za szczególnie interesujące uważam prace, gdzie wykazano, że wzrost intensywności wysiłku znacząco aktywuje układ współczulny, mobilizując w ten sposób organizm. Jednocześnie w miarę postępu cyklu treningowego wzrasta aktywność układu przywspółczulnego, odpowiedzialnego za odpoczynek. Ważnym wnioskiem aplikacyjnym jest stwierdzenie, że należy zmodyfikować trening klaczy jako zbyt obciążający ich organizm.

Badania w wymienionym obszarze badawczym obejmowały również takie zagadnienia jak: wskaźnik stopnia wytrenowania koni startujących w wkkw na podstawie analizy HR (poz. 7 w 5.2.), sekrecja wybranych hormonów u koni w odpowiedzi na czynniki stresogenne typu trening o różnej intensywności, transport lub zmiany warunków utrzymania, wpływ adropiny, jako hormonu

oddziałującego na mechanizmy energetyczne organizmu, rola wisfatyny jako białka pełniącego funkcję hormonu. Istotnym było stwierdzenie, że stężenie kortyzolu jest odpowiednim wyznacznikiem stresu koni poddawanych nietypowym sytuacjom, do których należy w mniejszym stopniu transport, a w większym zmiana miejsca pobytu (poz. 1 w 5.2.) oraz stwierdzenie, że spadek stężenia wisfatyny w osoczu krwi koni może być wskaźnikiem przetrenowania, co daje nowe światło dla wykorzystania analiz biochemicznych w praktyce (poz. 3 w 5.2.). Badania z tego obejmują również nowatorskie analizy wykorzystujące dynamiczną termowizję do oceny w przebiegu termoregulacji koni podczas wysiłku. Celem badań z tego zakresu było określenie przydatności dynamicznej termografii w podczerwieni w badaniach nad końmi podczas wysiłku i możliwości oceny utraty ciepła z powierzchni ciała koni podczas ćwiczeń na bieżni za pomocą wspomnianej metody (poz. 1 w 5.2.). Potwierdzono możliwość zastosowania tej metody wykorzystując uzyskane wyniki do analizy pod kątem fizjologicznych zmian układu mięśniowo-szkieletowego podczas wysiłku na bieżni mechanicznej (poz.1-2 w 5.2.).

Kolejny obszar badawczy dotyczy **szeroko pojętego dobrostanu i behawioru koni**, w tym metod łagodzenia stresu. W ramach prac z tego zakresu analizowano różnorodne czynniki, które mogą oddziaływać na stan pobudzenia emocjonalnego i poziom stresu koni. Badano między innymi wpływ muzyki (poz. 1 w 5.2.), masażu relaksacyjnego (poz. 7, 8 w 5.2., poz. 5, 6 w 5.2.), przejazdów w teren, jak i wypuszczania koni na padoki (poz. 2, 4 w 5.2.), głaskania i dotyku koni (poz. 3 w 5.2). Badano także preferencje smakowe koni (poz. 1, 2 w 5.2), stwierdzając, że są one zależne od rasy i płci. Rasa i płeć koni wywierała również wpływ na reakcje emocjonalne i zachowanie zwierząt podczas głaskania różnych obszarów ciała. Wykazano, że korzystne może być przede wszystkim głaskanie głowy koni, które powinno przynieść pożądane efekty w przypadku zwierząt o niskiej pobudliwości emocjonalnej w spoczynku. Zwrócono także uwagę na konieczność wprowadzenia obowiązkowej oceny różnorodnych reakcji behawioralnych koni przeznaczonych do użytkowania przez osoby niedoświadczone (poz. 2 w 5.2.).

Poza, moim zdaniem trzema głównymi nurtami badawczymi, dorobek Kandydatki obejmuje również inne zagadnienia, istotne nie tylko pod względem naukowym ale głównie aplikacyjnym. Obejmuje on tematykę powiązaną z **wszechstronnym użytkowaniem koni i analizą czynników, które oddziałują na to użytkownie**. W badaniach z tego zakresu opracowano metodę standaryzacji wyników prób dzielności ogierów śląskich (poz. 8 w 5.2.), zwracając uwagę na szczególne znacznie próby ujeżdżenia, stępa i klusa w zaprzęgu, a także bonitacji pokroju w końcowej ocenie koni tej rasy. Przeprowadzono ocenę wydolności ruchowej koni w ruchu luzem i pod jeźdźcem (poz. 9 w 5.2.). Wykazano, że na podstawie długości łopatki i długości uda koni można scharakteryzować ich wydolność ruchową w stępie i klusie. Badania koni skokowych

podczas rozprężenia wskazały na konieczność ograniczenia w tym czasie liczby skoków przez przeszkody, bez potrzeby skracania czasu rozgrzewki (poz. 10 w 5.2.). Scharakteryzowano również taktykę rozgrywania gonitwy płaskiej na podstawie prędkości koni w poszczególnych jej fazach (poz. 6). Różne taktyki porównano do krzywych matematycznych, typu sinusoida lub parabola. W kolejnej pracy dotyczącej koni wyścigowych opracowano model pokroju kłusaka w oparciu o korelacje między wymiarami biometrycznymi a wskaźnikami ruchu i wynikami gonitw (poz. 5 w 5.2.). Zasygnalizowano również możliwość wykorzystania ras rodzimych koni, często objętych programem ochrony zasobów genetycznych, do rozwoju rekreacji konnej w gospodarstwach agroturystycznych (poz. 1 w 5.2.).

Oceniając dorobek naukowy podkreślić należy, że znaczna część prac powstała dzięki współpracy Habilitantki z różnymi ośrodkami naukowymi. Pani dr Izabela Wilk współpracowała z Instytutem Agrofizyki w Lublinie, Katedrą Biochemii i Katedrą Fizjologii Zwierząt Medycyny Weterynaryjnej Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie, Torem Wyścigów Konnych na Służewcu oraz Ośrodkiem Treningu Kłusaków w Boninie, z Instytutem Hodowli Zwierząt Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu, Instytutem Immunologii i Transplantologii Royal Free Hospital w Londynie oraz Wydziałem Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Taka szeroka współpraca jest godna podkreślenia, ponieważ daje przyszłemu pracownikowi samodzielnemu znaczne możliwości badawcze, rozwój i poszerzenie warsztatu naukowego oraz ułatwia prowadzenie badań młodym naukowcom, którzy pozostają pod opieką pracownika samodzielnego. Ważne jest również to, że znaczna część badań była realizowana w ramach projektów badawczych, których uczestnikiem była Habilitantka, jak również Jej własnego projektu w ramach konkursu MINIATURA 1 (nr 2017/01/X/NZ9/00472).

Podsumowując ocenę dorobku naukowego dr inż. Izabeli Wilk stwierdzam, że jest on obszerny i istotny pod względem jakościowym, o czym świadczą wskaźniki bibliometryczne, zarówno liczba punktów jak i sumaryczna wartość IF, nie można również oczekiwać wyższej wartości indeksu H, ponieważ większość prac ukazała się w ciągu ostatnich kilku lat. Przeważająca część prac została opublikowana w czasopismach o zasięgu międzynarodowym, z listy JCR. Pewnym mankamentem może być fakt, że w większości prac Kandydatka nie ma wiodącej roli, będąc kolejnym współautorem.

Ocena działalności dydaktycznej i organizacyjnej

Z załączonej dokumentacji wynika, że Pani dr Izabela Wilk prowadzi zajęcia dydaktyczne na trzech kierunkach Wydziału Biologii, Nauk o Zwierzętach i Biogospodarki oraz kierunku Turystyka i rekreacja na Wydziale Agrobiotechnologii, realizując zajęcia z 12 przedmiotów. Brała czynny udział

w opracowywaniu nowych modułów przedmiotów oraz w tworzenie kierunku Hipologia i jeździectwo, a także opracowanie konspektu, materiałów dydaktycznych i prowadzenie zajęć oferowanych dla studentów w ramach programu Erasmus +. Była również zaangażowana w tworzenie anglojęzycznych wersji studiów na kierunku Hipologia i jeździectwo, jednocześnie będąc osobą odpowiedzialną za realizację 5 modułów przygotowanych w języku angielskim oraz anglojęzycznych studiów licencjackich Equine Management and Care, gdzie realizuje 4 anglojęzyczne przedmioty.

Jest członkiem Rady Programowej kierunku Hipologia i jeździectwo oraz Aktywność fizyczna i agroturystyka kwalifikowana oraz studiów licencjackich Equine Management and Care realizowanych na Wydziału Biologii, Nauk o Zwierzętach i Biogospodarki.

Podnosząc swoje kwalifikacje uczestniczyła w wielu kursach i warsztatach np. „Szkolenie konia metodą Silversand Horsemanship”, „Masaż sportowy i relaksacyjny koni”, „Instruktor rekreacji ruchowej o specjalizacji: jazda konna” itp.

Jest bardzo mocno zaangażowana w popularyzatorską formę działalności na Uczelni, prowadząc i organizując warsztaty dla uczniów szkół ponadgimnazjalnych, projekty oferowane w ramach Lubelskiego Festiwalu Nauki, stoiska Sekcji Hipologicznej w czasie Dni Otwartych Uczelni, zajęcia z jeździectwa rekreacyjnego w ośrodku konnym Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie, wykłady otwarte z ramienia Sekcji Hipologicznej, organizację i kierownictwo „Półkolonii w siodle” organizowanych przez Ośrodek Konny Katedry. Dodatkowo prowadzi zajęcia z przedmiotu „Hipologia” dla uczniów klas I i II Liceum Ogólnokształcącego. Bierze czynny udział w pracach Katedry Hodowli i Użytkowania Koni, będąc jedną z najważniejszych osób zapewniających funkcjonowanie tej Jednostki.

Pani dr Izabela Wilk jest również opiekunem studenckich prac dyplomowych, głównie studentów kierunku hipologia i jeździectwo, ale również kierunku behawiorystyka zwierząt. Od 2016 roku pod Jej kierunkiem powstało 9 prac inżynierskich i 6 magisterskich, a kolejnych pięć prac magisterskich jest w trakcie realizacji. Habilitantka sprawowała również opiekę nad doktorantką w charakterze promotora pomocniczego, zakończoną obroną rozprawy doktorskiej w 2019 roku.

Działalność Kandydatki to również opieka nad Sekcją Hipologiczną Studenckiego Koła Biologów i Hodowców Zwierząt, z którą jest związana już nieprzerwanie od czasu studiów. Dzięki temu możliwa była niejednokrotna prezentacja prac studentów w formie nie tylko referatów i posterów na licznych konferencjach krajowych i międzynarodowych, ale także na stworzenie oryginalnych prac naukowych opublikowanych w czasopiśmie z listy A i B. Niejednokrotnie studenci przygotowywani pod Jej kierunkiem zajmowali I miejsca i wyróżnienia naukowe.

Współpraca Kandydatki z ośrodkami zagranicznymi ma również wymiar związany z dydaktyką. Pani dr Izabela Wilk zaangażowana jest we współpracę z Wyższą Szkołą Rolniczą w Elvas (Portugalia), gdzie prowadzony jest kierunek pokrewny dla kierunku hipologia i jeździectwo.

Wniosek końcowy

W podsumowaniu oceny całokształtu działalności dr inż. Izabeli Wilk stwierdzam, że przedstawione osiągnięcie naukowe stanowiące monotematyczny cykl 6 prac, Jej dotychczasowy dorobek naukowy oraz działalność dydaktyczna i organizacyjna upoważniają do uzyskania stopnia doktora habilitowanego nauk rolniczych w dyscyplinie zootechnika, zgodnie z art. 16 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595, Dz. U. z 2014 r., poz. 1852 oraz Dz. U. z 2015 r. poz. 249).

Wnoszę zatem o kontynuowanie dalszych etapów postępowania habilitacyjnego dr inż. Izabeli Wilk.

Iwona Reuńska

UNIwersytet Przyrodniczy w Lublinie DZIEKANAT WYDZIAŁU BIOLOGII, NAUK O ZWIERZĘTACH I BIOGOSPODARSTWIE		
Wpłynęło dnia	18 -04- 2019	Podpis osoby przejmującej
Nr wchodzący	Serie wchodzący	
Ilość stron		
Ilość zał.		